

Sygn. akt VI P 86/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Marta Kiszowara

Protokolant: Agnieszka Niecikowska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2022 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w H.

o ustalenie

Ustala, że powódce K. K. przysługuje od pozwanego Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w H. pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w wysokości 64 175 zł (sześćdziesiąt cztery tysiące sto siedemdziesiąt pięć złotych) .

Sygn. akt: VI P 86/22

UZASADNIENIE

Powódka K. K. odwołała się od decyzji Dyrektora Aresztu Śledczego w H. z dnia 24.02.2022 r. znak (...), na mocy której odmówiono jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w kwocie 64.175 zł. W jej ocenie złożony przez nią wniosek o udzielenie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego został niewłaściwie rozpatrzony przez pozwanego. Twierdziła, iż przepisy prawa którymi kierował się pozwany mają zastosowanie przy przyznawaniu lokalu mieszkalnego, nie zaś przy przyznawaniu pomocy finansowej na jego uzyskanie. Podkreśliła, że spełniła wszelkie przesłanki na uzyskanie pomocy finansowej. Otóż lokal, na zakup którego chciała uzyskać pomoc finansową znajduje się w miejscowości pobliskiej do miejscowości pełnienia służby, zarówno ona jak i jej małżonek nie posiadają żadnych lokali mieszkalnych i nie został jej przyznany żaden lokal na podstawie decyzji administracyjnej. Powódka podała przy tym sposób wyliczenia kwoty pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego (k. 3).

Skarb Państwa Dyrektor Aresztu Śledczego w H. , wniósł jako pozwany o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował wyliczonej przez powódkę kwoty pomocy finansowej, podnosząc przy tym, iż zasadniczo K. K. nie spełnia ustawowych warunków do przyznania jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Jak wyjaśnił, zgodnie z przepisami prawa, dotyczącymi przydzielania lokali mieszkalnych funkcjonariuszom, lokal na którego kupno wnioskowano o pomoc finansową nie zaspokoi potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza. Wskazał przy tym, że minimalna powierzchnia mieszkalna jaką powinien posiadać lokal, aby zaspokoić potrzeby mieszkaniowe powódki to 35 m², a lokal który powódka ma zamiar nabyć posiada 31,83 m² (k. 50-52).

Sąd ustalił co następuje:

Decyzją personalną (...) z dnia 04.11.2019 r. K. K. z dniem 04.11.2019 r. została przyjęta do Służby Więziennej na okres służby przygotowawczej i mianowana na stanowisko młodszego referenta działu ewidencji Aresztu Śledczego w H. (akt mianowania – k. 54). Decyzją personalną z dnia 04.11.2021 r. (...) powódka z dniem 04.11.2021 r. została mianowana na stałe (akt mianowania - k. 16). Powódka, jako funkcjonariusz Służby Więziennej w służbie stałej, pełni służbę w miejscowości H.- Areszt Śledczy w H., przy ul. (...).

W dniu 13.12.2021 r. K. K. złożyła wniosek (wniosek - k. 56) o przyznanie „pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego”, o której mowa w art. 184 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie więziennej (Dz. U. z 2010 r., nr 79, poz. 523 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o Służbie więziennej. We wniosku tym funkcjonariuszka określiła swoją aktualną sytuację rodzinną i mieszkaniową, wyjaśniając przy tym, że wraz z mężem i dziećmi zamieszkuje u rodziny. Zarówno ona jak i jej małżonek nie posiadają prawa do innego lokalu mieszkalnego i nie korzystali nigdy z pomocy finansowej na zakup takiego lokalu. W punkcie 2 wniosku powódka wskazała, iż celem przyznania wnioskowanego świadczenia jest „zakup lokalu mieszkalnego w miejscowości pobliskiej”. Do wniosku załączyła kopię umowy z firmą deweloperską „akt notarialny Repetytorium (...) (kopia aktu notarialnego - k. 5-15) oraz rozkład jazdy pociągów na trasie H. – B..

Jak wynika z załączonej kopii aktu notarialnego K. K. oraz jej mąż w dniu 07.12.2021 r. zawarli „umowę deweloperską”, w ramach której deweloper zobowiązał się wybudować budynek mieszkalny wielorodzinny oraz ustanowić odrębną własność lokalu o pow. 40,28 m², który to powódka wraz z mężem zobowiązują się nabyć za ceną (...) zł (kopia aktu notarialnego - k. 5-15).

Decyzją z dnia 24.02.2022 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w H. postanowił nie przyznać K. K. pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. W uzasadnieniu decyzji wyjaśniono, iż nabycie lokalu zgodnie z przedstawioną umową deweloperską nie spełnia warunków do przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, gdyż minimalna powierzchnia mieszkalna jaką powinien posiadać lokal mieszkalny aby zaspokoić potrzeby mieszkaniowe ww. funkcjonariusza to 35 m², zaś lokal który nabydzie Pani K. K. posiada 31,83 m² (decyzja – k. 4).

Argumentacja prawna, przedstawiona w w/w decyzji, była podtrzymywana przez pełnomocnika strony pozwanej w toku postępowania sądowego. Dodatkowo zeznający na rozprawie w charakterze świadka M. P. wskazywał, iż przyznając funkcjonariuszom pomoc finansową na zakup lokalu mieszkalnego opierają się na przepisach ustawy o Służbie Więziennej. Wskazał że przyznanie pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego i przyznanie lokalu mieszkalnego opiera się na tych samych zasadach. Rodzina powódki składała się na dzień złożenia wniosku z 5 osób, czyli powódce przysługiwało 5 jednostek mieszkaniowych, przy minimalnej normie do 7 m². Tak więc powódce przysługiwał lokal mieszkalny o minimalnej powierzchni 35 m². Lokal, jaki zamierzała nabyć powódka był mniejszy, gdyż do powierzchni mieszkalnej nie wlicza się z zasady holu, wc i kuchni, co oznacza że nie spełniał norm (zeznania świadka M. P. – k. 71v-72).

Odnosząc się do powyższego strona powodowa wskazywała, że przy przyznaniu mieszkania służbowego są normy powierzchniowe, ale jeśli chodzi o uzyskanie pomocy finansowej jak wynika z przepisów, że jedynymi warunkami jest to, że funkcjonariusz nie może być właścicielem innej nieruchomości i to mieszkanie musi znajdować się w miejscowości pełnienia służby lub w pobliżu i te normy powódka spełnia.

Sąd zważył , co następuje:

Spór w niniejszym postępowaniu sprowadzał się do ustalenia, czy K. K. przysługuje od pozwanego pomoc finansowa, o której mowa w art. 184 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie więziennej.

Zgodnie z art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie więziennej , spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach nie wymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 powyższej ustawy, rozpatruje Sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. Roszczenie funkcjonariusza o prawo do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, którego dotyczy omawiana sprawa, nie zostało wymienione we wskazanych wyżej artykułach, w

związku z powyższym, należy do właściwości sądu pracy na mocy w/w przepisów ustawy o Służbie więziennej poprzez art.476 § 1 pkt 2 kpc (patrz: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. akt I OSK 84/12).

I chociaż powódka odwoływała się od konkretnej decyzji Dyrektora Aresztu Śledczego w H. , legitymację bierną w sprawie posiada jednostka organizacyjna jako statio fisci ,czyli Skarb Państwa -Areszt Śledczy w H. . Sąd powszechny nie ma uprawnień ustawowych , aby zmienić konkretną decyzję administracyjną , a skoro ustawodawca wskazał , jako na właściwy do merytorycznej oceny sąd z zakresu prawa pracy , należało sięgnąć do przesłanek z art.189 kpc.

Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Tak więc istotną przesłanką zwartą w ww. przepisie jest interes prawny, który powódka niewątpliwie w niniejszym postępowaniu posiadała dochodząc prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego .

Jak wskazuje analiza ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie więziennej, sprawy dotyczące mieszkań dla funkcjonariuszy zostały uregulowane w rozdziale 18, zatytułowanym "Mieszkania funkcjonariuszy". Ratio legis powyższej regulacji należy dopatrywać się w zapewnieniu funkcjonariuszom pozostającym w służbie stałej odpowiedniego lokalu mieszkalnego, a więc lokalu położonego w miejscowości, w której funkcjonariusz na stałe pełni służbę lub miejscowości pobliskiej, a także posiadającego odpowiednią powierzchnię mieszkalną, a zatem o wielkości uwzględniającej stan rodziny funkcjonariusza, jego stopień służbowy lub zajmowane stanowisko, normy dodatkowe przysługujące uprawnionym członkom rodziny oraz jednostkowe normy powierzchni mieszkalnej (art. 170 ust. 1 - 4 oraz art. 173 ust. 1 - 3 ustawy powyższej ustawy). Prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się w dwóch wariantach ; poprzez: 1) przydział lokalu mieszkalnego w drodze decyzji administracyjnej albo poprzez 2) przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego (...) (albo domu jednorodzinnego).

Z art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej wynika, że funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej.

Powiązanie uprawnień do pomocy finansowej (art. 184 ust. 1 ustawy) z prawem do otrzymania lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale ma istotne znaczenie. Żadne z tych świadczeń nie ma bowiem charakteru bezwzględnie. Oba te uprawnienia powiązane są w sposób oczywisty z przesłanką niezaspokojenia potrzeb mieszkaniowych w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej oraz tylko do czasu istnienia tej przesłanki mogą być realizowane. Przypadki, w których nie przydziela się funkcjonariuszowi lokalu na podstawie decyzji administracyjnej wyliczone zostały w art. 187 w/w ustawy. Zgodnie z tym przepisem lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi: 1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie więziennej ; 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej; 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2; 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2.

Analiza powyższych uregulowań wskazuje, że treść przepisu art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie więziennej nie może być rozpatrywana w oderwaniu od art. 187 powyższej ustawy określającego negatywne przesłanki przydziału lokalu mieszkalnego decyzją administracyjną. Wystąpienie którejkolwiek z nich powoduje bowiem wyłączenie uprawnienia do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25% wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m² (art. 185 ust. 1 ustawy, o jakiej mowa). Wartość lokalu mieszkalnego, na podstawie której

oblicza się wysokość pomocy finansowej, stanowi iloczyn 50 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i ceny metra kwadratowego powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego, publikowanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, służącej wyliczaniu premii gwarancyjnej od wkładów oszczędnościowych na budownictwo mieszkaniowe dla posiadaczy oszczędnościowych książeczek mieszkaniowych (art. 185 ust. 2 tej ustawy).

Pomocy finansowej nie można ponadto utożsamiać z bezzwrotnym co do zasady świadczeniem udzielanym przez Państwo na spłatę wszystkich wydatków związanych z nabyciem domu (lokalu) mieszkalnego. W świetle przepisów ustawy o Służbie więziennej świadczenie to ma charakter szczególny, przysługuje bowiem nie w związku z uzyskaniem lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego), ale na ich uzyskanie, czyli w celu uzyskania mieszkania, umożliwiającego funkcjonariuszowi zamieszkiwanie w miejscowości pełnienia służby, lub w miejscowości pobliskiej. Wykładnia, zatem przepisów regulujących to wyjątkowe uprawnienie nie może być rozszerzająca (por. również uchwała w składzie siedmiu sędziów NSA z dnia 21 kwietnia 2004 r., I OPS 3/08).

Przyjąć następnie należy, że skoro przedmiotowa pomoc udzielana jest na wniosek, a nie z urzędu to ocena, czy funkcjonariusz spełnia przesłanki przyznania tej pomocy uwzględnia się na dzień wszczęcia postępowania. Realizacja omawianego uprawnienia zależy przede wszystkim od tego, czy funkcjonariusz występujący o pomoc ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnia służby. Oznacza to, że decydująca nie jest data nabycia lokalu, czy też data złożenia wniosku o udzielenie pomocy. Chodzi bowiem o realną sytuację mieszkaniową funkcjonariusza składającego wniosek o przyznanie świadczenia, a zatem pomoc finansowa przysługuje tylko wówczas, gdy zgłaszając roszczenie (składając wniosek) nie miał on zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych, tj. nie zamieszkiwał, nie zajmował lokalu, czy domu w zakresie odpowiadającym, co najmniej przysługującej powierzchni mieszkalnej. Przyjęcie innej interpretacji prawa do pomocy finansowej musiałoby prowadzić do uznania, że świadczenie to przysługuje każdemu funkcjonariuszowi, w każdym czasie i niezależnie od tego, jakie aktualnie posiada warunki mieszkaniowe. Taka interpretacja zaprzeczałaby ratio legis omawianej ustawy. Nie byłaby też zgodna z wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawa [por. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 29 kwietnia 2009r., I OPS 7/08 (ONSA 1999, Nr 4, poz. 29) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 12 maja 2011r., II SA/Po 147/11 (Legalis Nr 435064)].

W przypadku powódki K. K. podstawą do domagania się przez nią ustalenia prawa do pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego jest podnoszona przez nią okoliczność nie posiadania przez nią, a jest ona osobą, której rodzina na dzień złożenia wniosku była pięćoosobowa (powódka, mąż i troje dzieci), w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego lub domu i nie przyznania jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej w sytuacji, gdy spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a lokalu tego nie otrzymała na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale. Dla oceny więc, czy funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje uprawnienie do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, o jakiej mowa w art. 171 pkt 2 ustawy, istotne znaczenie ma w pierwszej kolejności, czy takie prawo przysługuje mu w dacie uzyskania statusu funkcjonariusza Służby Więziennej w służbie stałej, tj. czy w tej dacie ma on zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnienia służby. Posiadanie zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w tej dacie skutkuje przyjęciem, że jego prawo do zamieszkiwania w miejscu pełnienia służby pozostaje zaspokojone, co prowadzi do konkluzji o braku uprawnień do żądania od pracodawcy realizacji prawa do lokalu, o jakim mowa w art. 171 ustawy, zarówno wobec treści art. 187 pkt 2 ustawy, jak i w przypadku późniejszego zbycia lokalu, wobec treści art. 187 pkt 4 ustawy. W sytuacji, gdy wstępując do służby stałej, funkcjonariusz nie posiada zaspokojonych potrzeb do lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej, przysługuje mu prawo do lokalu mieszkalnego, które realizuje się w pierwszej kolejności przez przydział odpowiedniego lokalu (art. 171 pkt 1 ustawy) bądź, w razie nieprzyznania takiego lokalu w drodze decyzji administracyjnej, przez przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego (art. 171 pkt 2 ustawy) (porównaj też orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 161/13 niepubl.).

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że bezspornie powódka spełniała przesłanki do uzyskania pomocy finansowej (spełniała warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, ale takowego nie otrzymała) zbytecznym jest zatem szersze odnośnienie się do tej kwestii. Spornym natomiast pozostawało, czy K. K. przysługiwać winna pomoc finansowa na zakup lokalu mieszkalnego. Spór ten wynikał z odmiennej oceny stron co do wpływu liczebności rodziny powódki na możliwość uzyskania pomocy finansowej na zakup lokalu, o którego kupno ubiegała się K. K.. Jak już powyżej wskazano zdaniem pozwanego lokal mieszkalny, który zamierzała kupić powódka nie będzie zaspokajał jej potrzeb, gdyż jego powierzchnia jest za mała w stosunku do ilości osób mających zamieszkiwać w tym lokalu.

Mając na uwadze przytoczone wyżej regulacje prawne i stanowisko judykatury oraz odnosząc je do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że K. K. przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego, o której mowa w art. 184 ustawy o Służbie Więziennej. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do podzielenia stanowiska pozwanego, iż lokal mieszkalny, który zamierzała kupić powódka nie będzie zaspokajał jej potrzeb, gdyż jego powierzchnia jest za mała w stosunku do ilości osób mających zamieszkiwać w tym lokalu. Stanowisko takie nie znajduje bowiem żadnego oparcia w regulacjach ustawowych. Jak czytamy w komentarzu Macieja Okrasy do ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o służbie więziennej (Dz. U. z 2010 r., nr 79, poz. 523 z późn. zm.) zatytułowanej „Mieszkania Funkcjonariuszy Służby Więziennej” bez znaczenia dla posiadania przez funkcjonariusza prawa do pomocy finansowej pozostaje rozmiar nabywanego (budowanego) lokalu lub domu. Powierzchnia uzyskiwanego lokalu może różnić się od powierzchni lokalu przysługującego zgodnie z normami. Również bez znaczenia dla istnienia pomocy finansowej i jej wysokości, pozostaje wartość uzyskiwanego lokalu, w tym koszt nabycia metra kwadratowego lokalu. Warunki przydziału lokalu na podstawie decyzji administracyjnej określa art. 187 ustawy i te same warunki odnoszą się do udzielenia pomocy finansowej. Przepisy dotyczące przydziału lokalu opisane są w art. 170-177 ustawy. Mianowicie skoro powódka na dzień wszczęcia postępowania spełniała warunki do przydziału lokalu, co było poza sporem w niniejszej sprawie, to również spełniała warunki do otrzymania pomocy finansowej.”

Sąd meriti w pełni podziela wymieniony wyrażony wyżej pogląd ,zwłaszcza ,że do takiej interpretacji wprost upoważnia przepis art.171 ,art.172 i art. 173 ustawy o Służbie więziennej oraz art.184 i 185 ustawy o Służbie więziennej. Otóż ustawa o Służbie więziennej nie przewiduje nigdzie wymogu norm zaludnienia oraz ilu członków rodziny, o których mowa w art. 176 ustawy z nim zamieszkuje, przy udzielaniu pomocy finansowej. Te dookreślenia jednostek norm powierzchni mieszkalnej są wyraźnie przypisane przez ustawodawcę do przydziału lokalu..

Należy też zauważyć ,że kwota pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego jest stała i niezależna od jakichkolwiek innych przesłanek poza przesłankami wskazanymi w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 170 ust. 1 oraz art. 187 ustawy. Jak wskazał przy tym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.02.2018 r. w sprawie II PK 346/16 „pomoc finansowa na zakup lokalu mieszkalnego ma bowiem charakter jednorazowy, zaś jej wysokość jest abstrakcyjna – oderwana od faktycznej wartości nabytego mieszkania, jego powierzchni, a także liczby osób zamieszkujących wspólnie z funkcjonariuszem”. Sąd rozpoznający sprawę podziela ten pogląd analizując zapisy z art.185 ustawy o Służbie więziennej .

Wobec powyższego metoda ustalana zasad przysługiwania powódce pomocy finansowej zastosowana przez pozwanego jest zdaniem Sądu niezgodna z przepisami ustawy o Służbie Więziennej.

Otóż przypomnieć w tym miejscu należy, że w ustawie, o jakiej mowa, jest jeden tylko przepis ograniczający prawo do pomocy finansowej funkcjonariusza na uzyskanie lokalu mieszkalnego . W art. 184 ust. 2 ustawy o Służbie więziennej przewidziane bowiem zostało, iż w razie zbiegu uprawnień do pomocy finansowej z tytułu służby obojga małżonków świadczenie to przysługuje tylko jednemu z nich. Żadnych innych ograniczeń prawa do pomocy (przy spełnieniu przesłanek jej przyznania) czy rozmiaru tej pomocy przepisy nie przewidują. Ponadto podkreślenia wymaga, iż pomoc finansowa jest świadczeniem zastępczym – przysługującym w wypadku niezapewnienia funkcjonariuszowi lokalu służbowego. Jej celem jest zaspokojenie potrzeb lokalowych funkcjonariusza, a cel taki pozostał osiągnięty przez powódkę niezależnie od tego, czy i ile osób z nią w tym lokalu zamieszkuje.

Podsumowując, tut. Sąd ustalił, że K. K. spełnia warunki do przyznania jej „pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego”, o której mowa w art. 184 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej.

Z uwagi na powyższe oraz w myśl wskazanych powyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.